

"A kíváncsiság életbe vágó. Az teszi lehetővé a kockázatot. Ha tele vagyunk félelemmel, akkor a múltban élünk, ami már megtörtént, vagy a jövőben, ami még nem jött el. Amikor

kíváncsiak vagyunk, akkor itt vagyunk a jelenben, mohón várjuk, hogy felfedezzük, mi történik még. Jobb kockáztatni és gyarapodni, és esetleg elbukni, mint börtönben élni, soha nem tudni meg, mi jöhetett volna még."

"Szeretetre születünk; gyűlölni megtanulunk. (...)Tőlünk függ, melyik után nyúlunk. Nem választhatjuk meg, mit tettek a felmenőink, sem azt, hogy velük mit tettek. De eljuthatunk odáig, hogy megteremtjük a receptet, amit továbbadunk."

"Ha valaki azt kérdezi, hogyan létezhet a remény a sivár valósággal szemben, az összetéveszti a reményt az idealizmussal. (...) Ne vond be a fokhagymát csokoládéval. Nem lesz jó íze. Ugyanígy nincs szabadság, a valóság tagadásában. A remény nem a sötétségről való megfélemlítés. Hanem a sötétséggel való konfrontáció."

KIRÁLY IGNÁCZ

AHOGYAN ÉN LÁTTAM

PÜSPÖK A BOKOR NAGY MISÉJÉN

Hetvennyolc éves a Bokor Bázisközösség (1945-2023) és megrendezte 23. BokorNagyTáborát (BNT). Bokros életünkben először történt, hogy a tábor záró szentmisénkre a szervezők püspököt hívtak meg misézésre, Székely János szombathelyi püspök személyében. A rendkívüli felkérést rendkívüli elfogadás követte. A tábor szervezésében résztvevők és az ebbe belelátók aggódó izgalommal várták az eseményt. Aggódásra bőven adott alkalmat Bokorunk története, melyben a hierarchiával, főként a főpapokkal való küzdelmes és feszültséges kapcsolatunk több évtizedes gondot jelentett.

A Bokor eredeti céljának megfelelően, Bulányi atya vezetésével, igyekezett helytállni a kommunista ateista támadások idején. A római indíttatású cél az volt, hogy az elnyomás alatt a kisközösségekben igyekezzünk túlélni a vallást és közöttük a katolikus egyházat halálra ítélni akaró kommunizmust. Püspöki vezetéssel, de minimum jóváhagyással, papok és szerzetesek, szerzetesnők szerveztek és éltettek kisközösségeket. A kommunisták is hamar (1950-es évek elejére) rájöttek, hogy ez a hűség hívek, papok, laikusok miatt, az eddigi ravaszkodásokkal, fenyegetőzésekkel nem megy. Ezért kezdték az erőszak egyre durvább formáit alkalmazni, az iskolák államosításával, a szerzetesrendek

felosztatásával, a hangadók internálásával. A megnyerhető papokat békepapi mozgalomba csalták ígéretekkel, jutalmazásokkal és fenyegetésekkel. Ekkor még a Vatikán is ellenállt nekik és elítélte a békepapi kezdeményezést.

Az akkori Bokor, miként a többi katolikus lelkesítő csoportosulás, főpapi áldással működött. Akkor is kitarítottak, mikor a püspököket zaklatták, üldözték, fenyegették, internálták. A közösségvezetőket hasonlóképpen üldözték és bebörtönözték. Az üldözötteknek nagy erőforrásuk volt a Jézus hűségére épülő egyházhűség, melyben kiemelkedő példakép volt sokak számára Mindszenty bíboros prímás, érsek szenvedések ellenére való hűsége. A küzdelem folytatódott és a vatikáni diplomácia oda jutott, hogy ahhoz, hogy püspök szentelés, vagyis legális egyházi működés lehessen, alkut kell kötni a kommunista hatalommal. Az alku csúcsa volt, hogy püspöki joghatósági körbe tették a kisközösségek működését. Terelje a kommunista akarat szerint maga az Egyház az ő népét. A kiemelten papi vezetésű kisközösségek hosszasan küzdve bár, de végül is „jó kisközösség” minősítést kaptak. A Bokor volt az egyetlen, amely civil keresztények kisközösségi hálózata volt és kitarított az eredeti egyházmegújítóan és kereszténységet Jézushűségben megtartani akaróan, megmenteni akaróan működött. Mivel az egyházi vezetésnek kellett volna betörnie minket, jöttek az ÁEH által diktált egyházi szankciók: eretnokség vádja, egyházbomlasztó engedetlenség vádja. A rendszer megváltozásával azt várhattuk volna, hogy ez a helyzet is oldódik, megoldódik. Sajnos azonban túl hosszú volt ez a küzdelem és eldurvult. Történetünk tele van adokkapok drámával. Mindkét fél, a hierarchia és mi is, a Bokor, védekezett és támadott. Ideológiai és személyes feszültségek is kialakultak.

Mindkét fél kiemelte a másik bűneit, melyekből bizony volt bőven itt is, ott is. Volt, ami az egyik számára bűn volt, a másik számára nem, és viszont. Hiába oldódhatott volna ez az eretnek gyanúra épülő feszültség, az emberi tényezők befagyasztották ezt. Bulányi atyának úgy kellett meghalnia, hogy a kölcsönös kiengesztelődés nem jött létre. A vatikáni eretnokségünket vizsgáló eljárást megszüntető végzés ellenére sem. A megoldáshoz keresztény bűnbánat kellett volna itt is és ott is. A múltbeli megalkuvások kollaborálások a kommunistákkal, ott voltak és ott vannak azok lelkében, akik érintettek voltak ebben. Az érintettek kihalása kell a megoldáshoz? Ennél több kell. A tárgyilagossággal és a jézusi szeretet törvényhez való igazodási törekvéssel azt is el kell érünk, hogy ne is hagyományozódjék át ez a diabolozó gyanakvás,

széthúzó rivalizálás. Mi nem konkurenciának jöttünk a klérus számára, hanem segítőnek. A jó személyes kapcsolatok megszületése és ápolása sokat segítene ezen az áldatlan állapoton...

A BNT szervezésekor néhányan felkapták fejüket. Mit keres egy püspök a mi nagy ünnepi misénkben? Mások, a nagy többség, reménykedve figyelt fel. Lehet, hogy ez lesz az első lépés a püspöki körből, hogy békejobbot nyújthatunk egymásnak? Nem csupán a liturgikus békejobbot, hanem az őszinte, személyes, reményt hordozó testvéri jobbot? A szervezők semmi különösebb felhajtást nem csináltak a mise kapcsán. Legyen úgy, ahogyan szoktuk. Jött a püspöki jelzés is: legyen úgy, ahogyan szoktátok. Negyven perccel előbb érkezett Székely atya, egyedül a Skodájával. Semmi felhajtás, sem nála, sem nálunk. De nagy szeretet és nyitottság légkörre törekedett mindenki.

A mise előtt húsz perccel már beöltözve a színpadon, misénk oltáránál volt a püspök atya. A menet megbeszélve, mindenki ment a dolgára. A püspök lapozgatta jegyzeteit. Egyedül volt, hát oda mentem hozzá, mint az egyik misén megszólaló bokros. Beszélgetni kezdtünk. Hogyan jutott arra, hogy igent mondott felkérésünkre? „Volt nekem egy vékony szálam Gyurka bácsi és így a Bokor felé. Széphalmon voltam, mikor Gyurka bácsi is misézett többször nálunk.” Egy ilyen személyes beszélgetésben óhatatlan a kérdés, hogy miért vagyunk mi még mindig „fekete fenekűek” az egyházban? Kijavított: „fekete bárányok”. Összemosolyogtunk... Óvatosan utalt arra, hogy köreinkben olyan teológiai nézet is van, mely eltér az egyházi dogmatikától.

Érdeklődő tekintettel hallgatta, mikor mondtam, hogy mifelénk van dialógus, van vita, van konfrontáció, de nincs kiközösítés. Áttért a Bokor életét méltató gondolatokra, melyet aztán a mise bevezetőjében olyan szépen és tárgyilagosan el is mondott. „Ahol a békességteremtés, az adakozó karitás, a sok gyermek vállalása így működik, ott nagy keresztény értékek vannak.” Beszéltem családjainkról, a nagycsaládos egyesületekről, az általa örömmel nézett sok, misére gyülekező gyermekről. Felvetette, hogy hogyan állunk a papjainkkal. Kihúzódtam a témából azzal, hogy sajnos ők is meghalnak egyszer. A templomi, egyházközségi szolgálataik rendkívül leterhelik őket. Neveket nem mondtam. Végül is nem úgy beszélgettünk, mint egy főpap és egy híve, hanem mint két nyitott ember, akik egy irányba tekintenek, bár még nem mennek együtt ugyanabba az irányba... A mise ünnepi volt számomra még akkor is, ha a Hiszekegyet nem biztos, hogy mindenki tudta a teremben. A mise után elment az

Emlékszobánkba és megérinthette őt szeretteinkre emlékező lelkületünk is... A kocsihoz menet még odajött egy kézfogásra, így én is megköszönhettem ezt a püspöki-bokros találkozást...

VINCZÉNÉ GÉCZI GABRIELLA

NAGYSZÜLŐNEK LENNI

(2.)

Biztos vagyok abban, hogy kinek-kinek a saját nagyszülőségét magának kell jól, komfortosan és fejlődőképesen kialakítania. Nincsenek receptek, olyanok, amit csak alkalmazni kell módosítás nélkül.

Különböző személyiségek, különböző családok élettapasztalatai lehetnek hasonlóak, de fontos pontokon nagyban eltérőek is. Vannak tetszetős megoldások, jó gyakorlatok, amelyek nekünk vagy beválnak, vagy nem. Kicsit hasonlóak, kicsit eltérőek vagyunk másoktól. Nagyszülővé tehát válnunk kell. A nagymamaságban/nagyapaságban fejlődni lehet és kell, - és ez a fejlődés távlatokat ad számunkra. Ugyanakkor lehetnek általános és közös szempontjaink a gondolkodásban.

1. Ok
2. Cél
3. Lényeg
4. Előnyeink
5. Nehézségek
6. Felkészülés - formai
7. Felkészülés - tartalmi
8. Módszer
9. Kivitelezés

1. Ok

Mi az oka annak, hogy a meglévőkhöz képest új szerepeket, feladatokat akarunk keresni magunknak? Nem volt elég már amit úgymond letettünk az asztalra? Maradjunk már nyugton...

Nem tehetjük, két okból sem: magunk miatt, és a körülöttünk lévők, a ránbízottak miatt sem. Az élet: lehetőség a magunk számára, feladat, és gondoljunk arra, hogy el kell számolnunk azzal is, amit elmulasztunk.

Nagy hatással vagyunk, lehetünk a családunkra, az unokáinkra, közelállókra, hiszen letisztult tudás van a birtokunkban, amire nekik, mint vitaminra szükségük van. Az is jó, ha esetenként hasznosítani tudják, amit